ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Χρήστος Επαμ. Κυργιάκης

Στα δέκα του έχασε τον πατέρα του. Δεν έχει σημασία το πώς. Αυτό που ήξερε εκείνος ήταν πως δεν θα τον ξανάβλεπε.

Στα δεκατρία άρχισε τους μπάφους. Δήθεν για να ξεχνάει. Έτσι του είπαν και τον βόλευε πολύ αυτή η δικαιολογία.

Την αλήθεια την ήξερε πολύ καλά.

Δεν μπορούσε να εξηγήσει γιατί να τύχει σε κείνον.

Μη βρίσκοντας τον υπαίτιο τα έβαλε με τον εαυτό του. Επειδή δεν μπορούσε να αλλάξει την πραγματικότητα προτιμούσε να δραπετεύει από αυτήν. Ήταν όμως για λίγο κι όταν τέλειωνε το «παραμύθι» η πραγματικότητα έδειχνε τα δόντια της.

Ο αδερφός του, τρία χρόνια πιο μεγάλος, θέλησε να παίξει το ρόλο του πατέρα.
«Είσαι αδερφός μου, δεν είσαι ο πατέρας μου. Αυτός πάει, δεν ξανάρχεται» είπε μια μέρα στον μεγάλο όταν τον ζόρισε που σταμάτησε να διαβάζει.

Το σκαμπίλι που έφαγε τον βρήκε κατευθείαν στην καρδιά κι ας έμεινε στο μάγουλο το σημάδι. Από το μάγουλο το σημάδι έφυγε σε δυο μέρες. Από την καρδιά ποτέ.

Μα κι ο μεγάλος από ανασφάλεια και ανησυχία το έκανε. Την παράκληση της μάνας του προσπάθησε να ακολουθήσει.
«Να τον προσέχεις τον μικρό. Είναι ευαίσθητος και είχε αδυναμία στον πατέρα του».

Σάματις ήξερε κι αυτός πώς έπρεπε να φερθεί; Μήπως κι αυτός δεν ένιωθε αδικημένος;

Τον έπιασε μια μέρα και τον αγκάλιασε.

«Συγνώμη ρε μικρέ. Δεν έπρεπε να το κάνω. Δεν ξέρω τι μ' έπιασε. Ή μάλλον ξέρω. Είναι που δεν μπορώ να βρω τον τρόπο να σε βοηθήσω, να σε κάνω να ξεχάσεις. Πρέπει να προχωρήσουμε που να πάρει η ευχή».

Κάτι τέτοιο του είπε και ο τύπος με τη μαύρη BMW που τριγυρνούσε για πολλούς μήνες έξω από το σχολείο, ένα βράδυ που τον συνάντησε σε μια καφετέρια. Άνθρωπος της διπλανής πόρτας που λένε. Με δουλειά *«καθώς πρέπει»* και εξέχον μέλος της τοπικής κοινωνίας.

«Τι να σου κάνει το τσιγάρο. Αυτά είναι για μικρούς. Εσύ είσαι μεγάλος και χρειάζεσαι κάτι πιο δυνατό. Δοκίμασε και θα με θυμηθείς. Θα ξεχαστείς με την πρώτη. Άτιμη η ζωή, σε χτύπησε αλύπητα. Έλα άναψέ το. Κέρασμα από μένα. Δεν θέλω χρήματα».

Και το άναψε. Μία και δύο και τρεις. Στην αρχή το είχε κέρασμα, μετά έπρεπε να το πληρώνει. Το χαρτζιλίκι της μάνας του έφτανε μόνο για κουλούρι.
Ο καλός και συμπονετικός άνθρωπος με τη μαύρη BMW δεν αρνήθηκε να τον βοηθήσει.

«Έλα το βράδυ να πάμε μια γύρα σε δυο-τρία στέκια. Θα με βοηθήσεις και θα έχεις και χαρτζιλίκι. Είσαι μεγάλος τώρα και δεν είναι σωστό να κλέβεις από το πορτοφόλι της μάνας σου για τα προσωπικά σου έξοδα. Έτσι δεν είναι;»

Μάταια προσπαθούσε ο φίλος του να τον συνεφέρει. Και τι δεν έκανε. Πάντα ήταν δίπλα του. Ακόμη κι όταν εκείνος δεν ήταν σε θέση να μπει την πρώτη ώρα για μάθημα καθόταν και του έκανε παρέα μην τύχει και χρειαστεί τίποτα. Κι όταν τη δεύτερη ώρα έμπαιναν αργοπορημένοι στην τάξη, πάλι προσπαθούσε να τον σώσει από τις «γλυκές» κουβέντες της καθηγήτριας.

«Μπα! Τον βρήκες το δρόμο για το σχολείο; Ήθελα να'ξερα εκείνοι οι γονείς σου τι κάνουν; Χαμπάρι δεν παίρνουν;»

Το έπαιρνε πάνω του όποτε μπορούσε.
«Δεν φταίει αυτός κυρία. Εγώ αργοπόρησα γιατί ένιωσα μια ζαλάδα και έμεινε κοντά μου για να με βοηθήσει».

Ποιος νοιάζεται όμως για την ουσία και την αλήθεια. Οι νόμοι να τηρούνται και η τάξη. Είναι πιο εύκολο από το να ψάξει κάποιος για τα αίτια. Και να θέλει, πολλές φορές ούτε μπορεί ούτε προλαβαίνει.

«Μη λέτε ¨γονείς¨. Ο πατέρας μου σκοτώθηκε στη δουλειά του».

Ήταν μία από τις φορές που η «καλή» καθηγήτρια έκανε αναφορά στους γονείς του και στην ανατροφή που του έδωσαν. Από τότε και καλά να ήταν δεν ξαναμπήκε στο μάθημά της.

Τρελάθηκε η μάνα του σαν το κατάλαβε. Πήγε να πεθάνει όταν ο φίλος του την έκανε να ψυλλιαστεί. Ήταν και τα λεφτά που έβλεπε να λείπουν από το πορτοφόλι.

Τον έπιασε και του μίλησε. Τον μάλωσε, τον αγκάλιασε, τον έλουσε με δάκρυα, τον ικέτεψε, του φίλησε τα πόδια κι εκείνος υποσχέθηκε να το κόψει.

Χαμένες οι υποσχέσεις χαμένα και τα παρακάλια. Ήταν κι ο τύπος με τη μαύρη BMW που δεν τον άφηνε να κάνει ρούπι.

Ανέλπιστα βρήκε συμπαράσταση από μια άλλη καθηγήτρια του σχολείου. Έψαξαν και ρώτησαν σε κοινότητες, σε συλλόγους μπας και βρουν συμπαράσταση και θεραπεία. Συμφώνησε κι εκείνος αλλά δεν ήταν εύκολο.

Πήγε η μάνα και στην αστυνομία και σε δικηγόρο και στον εισαγγελέα για να δει πώς θα σώσει το παιδί της. Είχε και τα’ αφεντικό της που την απειλούσε με απόλυση κάθε φορά που αργοπορούσε ή που ζητούσε άδεια.

Χωρίς κανείς να ξέρει το πώς, ο τύπος με τη μαύρη BMW έμαθε τα καθέκαστα και δεν κάθισε με σταυρωμένα χέρια.

Την ίδια κινητοποίηση έμαθα πως είχαν και οι γείτονες του «καλού» ανθρώπου με τη μαύρη BMW. Τον είδαν να πρωτοστατεί σε κάτι επεισόδια με πρόσφυγες. Τους ρήμαξαν τους πρόσφυγες στο ξύλο κάτι νταήδες και ήταν ανάμεσά τους μαζί με κάτι υποψήφιους βουλευτές της περιοχής.

Η μαύρη BMW βρέθηκε πεταμένη σε κοντινό ρέμα.

Στο καφενείο την άλλη μέρα άκουγαν με προσοχή τα νέα στην τηλεόραση.

> «Κύκλωμα εμπορίας και διακίνησης ινδικής κάνναβης και άλλων ναρκωτικών ουσιών φέρεται να εξαρθρώθηκε τις πρώτες πρωινές ώρες μετά από συντονισμένες προσπάθειες της αστυνομίας. Στο κύκλωμα, σύμφωνα με ασφαλείς πηγές, εμπλέκονται πολίτες υπεράνω πάσης υποψίας, καθώς επίσης και ένας εισαγγελέας, δύο δικηγόροι, ένας εφοπλιστής και δύο αξιωματικοί του

αστυνομικού τμήματος της περιοχής».

Ο γηραιότερος της παρέας χαμογέλασε.

«Τα χάλασαν στη μοιρασιά. Το έχουμε ξαναδεί το έργο».

Το παιδί προσπαθεί να βρει τον εαυτό του και να αφήσει την «παραμύθα» πίσω του. Αποφάσισε να ζήσει στην πραγματικότητα και να την αλλάξει. Προσπαθεί να γνωρίσει την εαυτό του και την κοινωνία που ζει.

Αν το καταφέρει ή όχι **«θα φανεί στο χειροκρότημα».**